

אליהו אזולאי

סמל

אלי נולד ב-1952 בן שלישי במשפחה. הייתי קרוב אליו מבחינה גילית, ועברנו ביחד את רב שלבי החיים. מהילדות ועד לשחרורו מצה"ל.

אני היית בגן, כשאלתי למד בכתה ג' בבית ספר דתי "נרה - יעקב". היה תלמיד בינוני. הלימודים לא השטח החזק שלו. הוא אהב יותר מכל את העבודה היוצרת.

כשסיים את לימודיו בביה"ס היסודי ניסה ללמוד בתיכון, אך הנסיון לא עלה יפה, ולאחר השנה הראשונה עזב את הלימודים, ויצא לעבודה במקצוע חשמלאות בנין, אותו רכש בביה"ס המקצועי אורט. בתחילה עסק בעבודות הקשות והפחות מענינות - לסתת, לחפור, לחצוב - אך הוא לא אמר נואש, כאשר ניסו לשכנעו לחזור ללימודים ולעזוב את העבודה "השחורה" היה עונה:- "שטריות", מילה שהיתה שבורה בפיו כאשר יעצו ורצו להקל עליו, אלי המשיך לעבוד וללמוד, עד אשר קבל תעודה המסמיכה אותו למקצוע. היתה לו השפעה חזקה מבחינה חברתית. החברים מהשכונה היו יושבים סביבו לשמוע את סיפוריו המרתקים. היה סימפטי, שקט, וצנוע, וכשהיה מדבר-תמיד עם חיוך ועיניים מושלפות בענורה.

בתקופת הבגרות, העריץ אלי את חייל משמר הגבול. בתקופה זו, נועד לחיילי משמר הגבול תפקיד קשה. בחסימת הגבול מפני מחבלים. בהגיע זמן גיוסו לאחר מלחמת ההתשה, גויס אלי לחיל השריון והתלהב מאוד מתיל זה.

זכורה לי חוויה שעבר בטירונות, הוא סיפר כיצד שעט מולם טנק ונעצר לידם, חוויה זו הדהימה אותו, והוא התרשם מהעוצמה הטמונה בטנק. לאחר טירונות קשה, עבר אלי קורס, ומלא תפקיד של טען קשר בטנק. כשהיה בא הביתה לאחר תקופות ארוכות, היה יושב איתי ומספר על החוויות שעברו עליו ועל האימונים הקשים. את רוב שירותו בצה"ל עבר אלי לאורך תעלת-סואץ, לקראת סיום שירותו יצא לנופש ולתופשת שחרור, אך לרוע מזלו חלה במלריה. חבריו באו לבקר ועודדהו, אך אלי חשש שמא יורידו לו את הפרופיל והוא לא יוכל לחזור למלא את תפקידו. לשמחתו החלים וחזר ליחידתו. אלי סיים את שרות הסדיר בצה"ל בתקופה שהיתה תקופה שקטה, אך מלאה אימונים קשים וחוויות, לרגל השחרור נערכה מסיבה לכל החברה מהיחידה. כשהגיע אלי למקום, ראיתי כיצד התנפלו עליו חבריו, תוך המטרת נשיקות וחיבוקים, שהראו לא מעט כמה היתה חיבתם של חבריו כלפיו. עם שחרור מצה"ל, יצא אלי לאזרחות מלא שאיפות ומאויים בתחום האישי, ובתחום המשפחתי. אלי ראה את המצב המשפחתי והחליט לעזור. מיד עם שחרורו החל לעבוד, וחזר למקום עבודתו שלפני הגיוס, בנוסף לכך למד להיות מסריט, ועבד במקצוע זה בלילות. בטרם הצליח לקצור את פרי עמלו, יצא למלא את תפקידו בבלימת המצרים. כיום הכיפורים כששמע על פלישת המצרים, הבהיר לי אלי את המצב בחזית שחי אותה במשך כל שירותו. הוא הביע צער וחשש לגורל החיילים הראשונים בחזית, אך את עתיד גורלו לא ראה.

אלי יצא את הבית במוצאי כיפור, הרגיע את האמא בכמה מילים
"אל תדאגי יהיה בסדר". יציאה זו היתה האחרונה וממנה לא שב.
כיום מורגש חסרונו של אלי, חיזוכו, המילים החודרות ללב,
הריקנות בלעדיו מורגשת מלבד כמה זכרונות שנשארו, פינה בה
ישב, ספר בו אהב לקרוא, מתנות לרגל השחרור שטרם הספיק
לבלות. כך נקטע הפרח בטרם הספיק לפרוח, לראות את החיים
ולהגשים שאיפותיו.

אחיר